

Richard Webster

Aura's voor beginners

BBNC uitgevers
Rotterdam, 2010

Inleiding

Als kind zat ik op een christelijke school. Elke donderdagmorgen bezochten we eerst een kapeldienst voor de les begon. Muziek had mijn grote belangstelling en ik ging altijd ergens zitten waar ik naar meneer Carder, de organist, kon kijken. Hij gaf ook muziekles en hij was een van de beste leraren die ik ooit heb gehad.

Op een morgen dat ik naar hem keek toen hij Bach speelde, zag ik tot mijn verbazing prachtige kleuren van hem afstralen en opstijgen naar het hoge, gewelfde plafond. Ik was gebiologeerd en stootte de jongen naast me aan.

‘Kijk eens wat een mooie kleuren,’ zei ik.

De jongen keek, maar zag niets. Ik weet niet meer wat hij zei, maar het was genoeg om me ervan te weerhouden iemand anders over de kleuren te vertellen.

Vanaf dat moment zag ik vrijwel elke keer als hij speelde kleuren om meneer Carder heen. Ik vond het vanzelfsprekend dat de kleuren er waren en vond het niet raar dat ik nooit kleuren rond iemand anders zag, zelfs niet rond de schoolgeestelijke.

Jaren later kwam iemand naar me toe nadat ik een lezing had gegeven en opperde het idee dat de kleuren misschien de reflectie waren van de glas-in-loodramen in de kapel. Dit leek me onwaarschijnlijk, omdat ik wist hoe de fraaie patronen die de ramen over de gemeente wierpen op zonnige morgens eruitzagen. Niettemin ging ik terug naar de kapel om het te controleren. Het orgel was zo geplaatst dat de reflectie van de glas-in-loodramen onmogelijk op de organist terecht kon komen.

Wat ik had gezien, was mijn eerste aura. Ik had in zoverre geluk gehad dat ik vanaf het begin al kleuren zag. De meeste mensen zien eerst een bijna kleurloos 'omhulsel', en geleidelijk komen daar kleuren in. Omdat ik een kind was, vond ik de aura vanzelfsprekend, ondanks de reactie van de jongen die naast me zat. Ik analyseerde het verschijnsel niet en dacht er zelfs niet zo vaak aan. Af en toe zag ik de aura rond meneer Carder in de klas, wanneer hij piano speelde. Maar die was nooit te zien als hij les gaf.

Een jaar of twee later werd hij mijn klassenleraar. Zijn manier om orde te houden hield in dat hij elke vrijdagmiddag voorlas als we ons de rest van de week gedragen hadden. Het boek waaruit hij voorlas, was een lievelingsboek uit zijn eigen kindertijd, en hij behandelde dit oude, gehavende boek met eerbied en liefde. Het verhaal was een spannend avontuur, en ons gedrag werd elke week voorbeeldiger, want naar het volgende deel van het verhaal luisteren was veel leuker dan wiskunde leren. Wanneer hij voorlas, groeide de aura en werd hij omgeven door schitterende kleuren.

Tegen de tijd dat ik tiener was, begon ik ook aura's rond andere mensen te zien, gewoonlijk als ze enthousiast spraken over iets dat hen interesseerde. Maar het gebeurde altijd willekeurig. Ik was er nooit op uit, maar ik was ook nooit verbaasd als ik een aura zag.

Toen ik zeventien was, woonde ik een serie lezingen bij op de Theosophical Society en ontdekte dat er veel meer over dit onderwerp bekend was dan ik me had gerealiseerd. Ik merkte tot mijn verbazing dat sommige aanwezigen heel veel moeite deden om iets te zien dat ik mijn halve leven vanzelfsprekend had gevonden. Ik wilde tegenwerpen dat ze te veel moeite deden en het gewoon over zich heen moesten laten komen, maar ik was te verlegen en gereserveerd.

Ik geloof nog steeds dat mensen aura's het beste op een ontspannen en speelse manier kunnen leren zien. Als iemand het met grimmige verbetenheid probeert, gaat het plezier verloren en slaagt hij er vrijwel zeker niet in.

Een paar jaar geleden zag ik hier een opvallend voorbeeld van, toen ik voor het eerst les ging geven in spirituele ontwikkeling. Een vrouw wilde ontzettend graag aura's zien. Ondanks mijn aansporing om de verschillende oefeningen vooral met plezier te doen, deed ze die alsof het een zaak van leven en dood was. Ze raakte steeds meer gestrest toen verschillende medeleerlingen melding maakten van succes en zij niets kon zien. Ze nam de aantekeningen uit de les mee naar huis en liet ze achter in haar woonkamer. Op een avond raapte haar echtgenoot ze op en las ze. Hij had een paar glazen gedronken en het leek hem wel lollig om de oefeningen eens te proberen. Zijn vrouw was sceptisch omdat hij altijd al had laten weten dat hij niet in het onderwerp geloofde. Maar deels om hem zijn zin te geven, deden ze een paar oefeningen samen. Tot haar verbazing ontdekte ze dat ze de aura's gemakkelijk kon zien en nog verbaasder was ze dat haar man ze ook zag. De ervaring had hem zelfs zo beangstigd dat het maanden duurde voor hij weer oefeningen samen met haar durfde doen. Het interessante van dit verhaal is dat de vrouw in de les vastberaden was om aura's te leren zien, maar het niet kon. Thuis slaagde ze er tijdens een experiment dat ze voor de lol deed om haar echtgenoot zijn zin te geven, gemakkelijk in.

In dit boek staan alle oefeningen uit mijn cursus spirituele ontwikkeling. Als u ze op een speelse manier doet, heb ik er alle vertrouwen in dat u aura's ook kunt zien en interpreteren.

Mensen kunnen al sinds onheuglijke tijden aura's zien. Op oude rotstekeningen en schilderijen zijn al mensen met een vreemde hoofdtooi te zien. Met name de tekeningen in de regio Val Camonica in Noord-Italië zijn opvallend. Sommige experts zeggen dat ze bewijzen dat er in het verre verleden bezoekers uit de ruimte zijn geweest. Dit is natuurlijk mogelijk, maar waarschijnlijker is dat het rudimentaire afbeeldingen van aura's zijn, vooral omdat sommige tekeningen iets vertonen dat lijkt op vlammen rond het hoofd. De hoofdtooi van indianenopperhoofden in

Amerika zouden aura's kunnen uitbeelden. Ook mayapriesters droegen hoofdtooien van veren.

Heiligen werden al ver voor de christelijke jaartelling afgebeeld met stralende of gouden aura's (zie figuur A). Deze halo's rond de hoofden zijn gevonden op oude schilderijen uit Egypte, India, Griekenland en Italië en zijn vast en zeker afbeeldingen van aura's.

Aura's komen ook voor in de heilige boeken van elke beschaving. Hoogstwaarschijnlijk was Mozes' hoofd omgeven door een halo toen hij de berg afkwam. 'Toen Mozes de berg Sinaï afdaalde (...), was hij zich er niet van bewust dat zijn gezicht glansde omdat hij met Hem gesproken had. Maar Aäron en de overige Israëlieten zagen de glans op het gezicht van Mozes wel, en zij durfden hem niet te naderen.' Homerus beschreef de aura als een 'lichtende nevel die van het goddelijke wezen afstraalt, en zo kwam om macht te symboliseren.' Aura's verschenen voor het eerst ongeveer 2600 jaar geleden in westerse geschriften, toen aanhangers van Pythagoras ze opnamen in hun leer.

Figuur A. Halo op oude schilderijen

Mensen hebben de aura sinds de oertijd beschouwd als de ware oorsprong van de levenskracht. Hindoes noemden deze energie *prana*. In Polynesië noemden de Huna's haar *mana*. Paracelsus noemde haar *munis*. Mesmer noemde haar *dierlijk magnetisme*. Baron von Reichenbach noemde haar *od*, en tegenwoordig noe-

men alle spirituele stromingen haar de *etherische kracht*.

Middeleeuwse heiligen en mystici konden vier verschillende typen aura's onderscheiden: de Nimbus, de Halo, de Aureola en de Glorie. De eerste twee omgeven het hoofd, de Aureola omhult het hele lichaam en de Glorie combineert de andere drie tot één geheel. Vanzelfsprekend bezitten heiligen en andere heilige mensen uiterst krachtige Nimbus- en Halo-aura's, die kunstenaars gemakkelijk konden zien en afbeelden.

Paracelsus (1493-1541), de beroemde Zwitserse arts-filosoof, was een van de eerste mensen in het Westen die over aura's schreef. Nadat hij was afgestudeerd, reisde hij Europa door en bracht veel tijd door met zigeuners en alchemisten. Hij leerde ook zoveel hij kon over kruidenleer, tandheelkunde en theosofie. In deze periode verkreeg hij de informatie die later terugkwam in zijn geschriften. Paracelsus geloofde dat er een vitale kracht bestaat die 'in en rond levende wezens straalt als een lichtend hemellichaam.' Hij beschouwde dit als een magnetische invloed die gebruikt kon worden om zijn patiënten te genezen. Hij moest zijn positie als professor in de medicijnen en chirurgie in 1528 opgeven, omdat men zijn leer te ketters vond. Paracelsus stierf in 1541 aan de verwondingen die hij opliep nadat een bediende van een arts hem uit een bovenraam duwde omdat hij het niet eens was met zijn opvattingen.

Sir Isaac Newton (1642-1727), de wis- en natuurkundige, is het meest bekend geworden door zijn observaties van een appel die op de grond valt. Door hierover na te denken, creëerde hij drie fundamentele mechanicawetten, die leidden tot de wet van de zwaartekracht. Maar hij was een man met vele talenten, die op allerlei gebieden werkzaam was. Als wiskundige ontwierp hij de integraal- en differentieelrekening. In de natuurkunde ontdekte hij de samenstelling van wit licht. Als burgerlijk ambtenaar was hij muntbewaarder. In 1666 ontwikkelde hij als filosoof het concept van een krachtveld of 'krachtgolven' die alle levende wezens omgeven. Hij was ook de eerste die wit licht door twee prisma's

kon laten gaan, wat leidde tot de wetten van lichtweerkaatsing en -breking. Zijn 'krachtgolven' plus zijn belangstelling voor kleur en licht maken van hem een vroege pionier in auraonderzoek.

Franz Mesmer (1734-1815) was een Weens medicus die gefascineerd was door magnetisme en die magneten gebruikte bij de genezing van zijn patiënten.

Hij geloofde dat er in het menselijk lichaam een kracht was die vergelijkbaar is met magnetisme. Hij publiceerde zijn boek *Dissertatie over de ontdekking van dierlijk magnetisme* in 1775 en begon overal naartoe te reizen om zijn bevindingen te demonstrenen. Helaas joeg hij met zijn vertoningen en eigenaardige aanpak de medische wereld tegen zich in het harnas en in 1784 noemde een commissie onder leiding van Benjamin Franklin hem een kwakzalver en charlatan.

De volgende belangwekkende naam in de geschiedenis van de aura is Karl von Reichenbach (1788-1869), de ontdekker van *creosoot*. Reichenbach was een Duitse metaalkundige en industrieel, die gefrustreerd raakte toen anderen zijn ideeën niet wilden aan nemen. Uiteindelijk besloot hij zijn inzichten rechtstreeks bij de mensen te brengen via een serie *Brieven over Od en magnetisme*. 'Od' is de naam die Reichenbach gebruikte voor de beschrijving van een universele energie, waarmee gevoelige mensen, vooral mediamieke mensen, zijns inziens in harmonie waren. Hij geloofde dat deze 'odische kracht' (genoemd naar Odin, een van de hoofdgoden in de Noorse mythologie) werd geschapen door magneten, kristallen en mensen. Mediamieke mensen konden die niet alleen voelen, maar onder bepaalde omstandigheden ook zien. Zo ontdekte hij bijvoorbeeld dat zijn mediamieke testpersonen een plezierige, koele sensatie van de punt van een kristal voelden uitstralen, en een onplezierig, lauw gevoel onderaan. In mei 1844 deed hij een test met Angelica Sturmman, een jong, begaafd meisje. Ze werd in een donkere kamer gezet met een kristal en meldde dat ze een fijn blauw licht uit het kristal zag opstijgen. Het licht verplaatste zich voortdurend en zond nu en dan vonken uit. Toen

Reichenbach het kristal omkeerde, kon Angelica dichte geelrode rookwolken uit de onderkant zien komen. Reichenbach was verrukt over het resultaat. Maar hij was nog enthousiaster toen hij ontdekte dat Angelica de eerste van duizenden mensen was die later kleuren van Reichenbachs kristallen zagen afstralen. Hij ontdekte ook dat het menselijk lichaam polen heeft die vergelijkbaar zijn met die van kristallen. Hij beschouwde de linkerhelft van het lichaam als de negatieve en de rechterkant als de positieve pool.

In zijn talloze artikelen schreef baron Von Reichenbach onder andere over experimenten die de lezers moesten uitvoeren. Ze veroorzaakten een sensatie in Europa, omdat honderdduizenden mensen gingen oefenen om de odische kracht te zien. ‘Toe maar, test het zelf,’ zei hij steeds weer tegen de lezers van zijn artikelen.

Dr. Walter J. Kilner (1874-1920) deed baanbrekend werk in 1908, toen hij een proces ontwikkelde waarmee iedereen aura's kon zien. Zijn boek *The Human Aura* was profetisch, omdat hij hierin zijn geloof uitsprak dat de menselijke aura op den duur gefotografeerd kon worden. Kilners procédé om aura's te zien bevatte een scherm met twee glasplaten die drie millimeter van elkaar staan. Deze ruimte werd gevuld met een oplossing van dicyaan, een indigoviolette verf. Door dit scherm konden mensen het ultraviolet spectrum zien. Als gevolg daarvan kon iedereen die erdoorheen keek aura's zien. Kilner meldde dat de eerste persoon naar wie hij door het scherm keek een drieëntwintigjarige vrouw was met een blauwgrijze aura met stralen rond haar lichaam. Dr. Kilner was teleurgesteld in de reacties van de medische wereld, die lachte om zijn bevindingen. In 1912 vergeleek *the British Medical Journal* zijn bevindingen met Macbeths 'visionaire dolk'. Kilner geloofde dat iedere dokter dit scherm kon gebruiken voor diagnoses, omdat zieke lichaamsdelen in het lichaam als donkere gebieden in de aura tevoorschijn kwamen. Ondanks het feit dat hij zijn goede naam verloor, ging dr. Kilner door met zijn experimenten en zijn laatste boek, *The Human Atmosphere*, verscheen in 1921.